

Sygn. akt IV KK 116/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Agnieszka Murzynowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie

A. K. (poprzednio D.) skazanego z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
M. B. skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 14 lipca 2020 r.,
kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 kwietnia 2018r., sygn. akt II AKa (...)
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w R.
z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

**1. oddala kasację obrońcy skazanego M. B. uznając ją za
oczywiście bezzasadną,**

2. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. K. i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania,

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. G. - Kancelaria Adwokacka w R. - kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną dla skazanego M.B. w postępowaniu kasacyjnym,

4. zwalnia skazanego M. B. od ponoszenia części kosztów postępowania kasacyjnego w wysokości kosztów obrony z urzędu obciążając go pozostałą częścią tych kosztów na niego przypadających.

UZASADNIENIE

Z uwagi na formę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w odniesieniu do skazanego M. B. , treść art. 535§3 k.p.k. zwalnia Sąd Najwyższy od sporządzenia uzasadnienia w tym zakresie.

Skazany A. K. (D.) oskarżony został o to, że:

- w okresie od września 2000 r. do końca 2001 r. w W. i innych miejscowościach, kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą charakter zbrojny;

to jest o przestępstwo z art. 258§3 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 3 sierpnia 2017 r. w sprawie II K (...) A. K. uznano za winnego tego, że: *od jesieni 2000 r. do końca 2001 r. w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, kierował związkiem zbrojnym mającym na celu popełnianie przestępstw, określanym jako „p.”, w ramach którego dopuścił się w formie sprawstwa kierowniczego przestępstw, polegających między innymi na nielegalnym posiadaniu broni palnej, oszustw, wymuszeń rozbójniczych i innych,*

tj. za winnego przestępstwa z art. 258§3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.) i za to skazano go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Orzeczenie to zaskarżone zostało apelacją mi obrońców oskarżonego.

W apelacji adw. J. G. podniesiono zarzuty:

1. mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającej na dowolnej zamiast swobodnej ocenie przeprowadzonych dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego:
 - a) w zakresie uznania za wiarygodne zeznań świadków koronnych, a w szczególności D. P. i R. B. ,
 - b) nieuzasadnionej odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. K. .
 - c) uznaniu, że wynik analizy bilingów telefonicznych stanowi dowód na istnienie przestępczych powiązań pomiędzy oskarżonym, a T. W. ;
2. mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie pojawiających się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
3. mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy art. 442§3 k.p.k. przez niedostosowanie się przy ponownym rozpoznaniu w sprawie do zapatrywań prawnych i wskazań Sądu Odwoławczego zawartych w uzasadnieniu uchylającego wyroku;
4. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W apelacji adw. P. F. podniesiono zarzuty:

- 1) mającej wpływ na jego treść wyroku obrazy przepisów postępowania, to jest:
 - a) naruszeniu przepisu art. 7 k.p.k. i wyrażonej w tym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającym na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w R. w dowolność ocen w zakresie przyznania w pełni wiarygodności zeznaniom świadków P. K. , J. S. , R. B. , D. P. , K. K. , J. B. , T. K. , także uznania za niewiarygodne w całości wyjaśnień oskarżonego A. D. , jak też nieprawidłowej ocenie wyjaśnień innych oskarżonych oraz zeznań świadków;
 - b) naruszeniu przepisu 192§2 k.p.k., poprzez zaniechanie przesłuchania świadka D. P. , w obecności biegłego psychologa, w sytuacji, gdy nadal, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, istniały powody do przeprowadzenia tego dowodu;

c) naruszeniu przepisu art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 192§2 k.p.k., polegającym na zaniechaniu Sądu Okręgowego w R. dążenia do realizacji zasady prawdy materialnej, jak również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających znaczenie dla ustalenia wiarygodności przesłuchiwanym świadków oraz osób, które mogłyby mieć wiedzę w zakresie możliwości popełnienia przez oskarżonego inkryminowanego mu czynu;

d) naruszeniu przepisu art. 399 k.p.k., polegającym na nie uprzedzeniu oskarżonego o możliwości zmiany opisu i kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu;

e) naruszeniu przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającym na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie, a nadto zamieszczeniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody Sąd poczynił konkretne ustalenia stanu faktycznego, wnikliwej oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów, w tym zeznań kluczowych świadków, w sytuacji gdy ich depozycje, składane na różnych etapach postępowania, zawierały istotne sprzeczności, odpowiedniego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, a także odpowiedniego przedstawienia motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo;

f) naruszeniu przepisu art. 434§1 k.p.k., polegającym na naruszeniu zasady *reformationis in peius* przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w szczególności przy czynieniu niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, wobec orzeczenia zapadłego wcześniej, wydanego przez Sąd Okręgowy w C. , przy czym w ramach rozpatrywanego czynu brak było apelacji oskarżyciela publicznego, złożonej na niekorzyść oskarżonego;

g) naruszeniu przepisu art. 442 § 3 k.p.k., polegającym na nie zastosowaniu się przy ponownym rozpoznaniu sprawy do zaleceń i wytycznych Sądu Apelacyjnego w (...), zawartych w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r. (sygn. II AKA (...)), w zakresie, w szczególności, odpowiednio przeprowadzonego postępowania dowodowego, które zmierzać powinno do weryfikacji stawianego oskarżonemu

zarzutu, weryfikacji przeprowadzonych w sprawie dowodów, które obciążały oskarżonego, odpowiedniej oceny dowodów i wyciągnięcia z nich właściwych wniosków, dokonania odpowiedniej wszechstronnej analizy materiału dowodowego, zgodnej z zasadą swobodnej oceny dowodów, a ponadto przedstawienia następnie odpowiednich motywów wydawanego orzeczenia, zgodnie z treścią przepisu art. 424§1 k.p.k.;

2) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony A.K. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższe, oboje obrońcy wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2018r. w sprawie II AKa (...) co do zasady utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (zmiana dotyczyła jedynie uzupełnienia podstawy wymiaru kary o art. 4§1 k.k. i zasądzenia wynagrodzenia obrońców).

Wyrok ten zaskarżony został kasacją obrońcy skazanego w której zarzucono:

- rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 6 k.p.k., art. 6 ust. 3 lit d. EKPC, art. 42 ust. 2 Konstytucji RP i art. 78 Konstytucji RP w zw. z art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie apelacji obrońcy A. K. i podniesionych w niej zarzutów, skutkiem czego oskarżony został pozbawiony prawa do obrony;

1) przepisu art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. oraz w zw. z art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. przez:

a) nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej oraz nienależyte, nierzetelne oraz pozbawione jakiejkolwiek analizy rozważenie przez Sąd Odwoławczy apelacji obrońcy A.K. , w zakresie dotyczącym jego osoby oraz każdego z zarzutów zawartych w tej apelacji i nie ustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu, co skutkowało niezasadnym

zaakceptowaniem ustaleń Sądu Okręgowego w R. naruszających prawo do obrony oraz prawo do rzetelnego procesu, zasadę in dubio pro reo, a także nie opartych na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego;

b) wadliwe uzasadnienie orzeczenia Sądu Odwoławczego, polegające na braku wskazania przez Sąd Apelacyjny w (...) czym kierował się wydając wyrok w zakresie A. K. , a nadto nie wskazanie dlaczego zarzuty i wnioski apelacji obrońcy Sąd uznał za niezasadne i nie uwzględnił ich podczas orzekania;

c) utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w R. , który był obarczony licznymi naruszeniami prawa w postaci:

2) rażącej obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego w R., a mianowicie:

- przepisu art. 7 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd pierwszej instancji w dowolność ocen, zwłaszcza w zakresie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadka P. K. , J. S. , R. B. , D. P. , K. K. , J. B. , T. K. , a także w zakresie oceny wyjaśnień składanych przez A. K. , jak też nieprawidłowej ocenie wyjaśnień innych oskarżonych, co stanowi niedopełnienie obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego;

- przepisu art. 2§2 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k. w zw. z art. 366§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 192§2 k.p.k. polegające na zaniechaniu Sądu Okręgowego w R. dążenia do realizacji zasady prawdy materialnej, jak również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających znaczenie dla ustalenia wiarygodności przesłuchiwanego świadków oraz osób, które mogłyby mieć wiedzę w zakresie możliwości popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu;

- przepisu art. 192§2 k.p.k., poprzez zaniechanie przesłuchania świadka D.P. , w obecności biegłego psychologa, w sytuacji gdy nadal, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, istniały powody do przeprowadzenia tego dowodu;

- przepisu art. 434§1 k.p.k., polegające na naruszeniu zasady reformationis in peius przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w szczególności przy czynieniu niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych, wobec orzeczenia zapadłego wcześniej, wydanego przez Sąd Okręgowy w C. , przy czym w ramach

rozpatrywanego czynu brak było apelacji oskarżyciela publicznego, złożonej na niekorzyść oskarżonego;

- przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a nadto zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania w oparciu o jakie konkretne dowody Sąd poczynił konkretne ustalenie stanu faktycznego, wnikliwej oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów, w tym zeznań klucz owych świadków, w sytuacji gdy ich depozycje, składane na różnych etapach postępowania zawierały istotne sprzeczności, odpowiedniego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, a także odpowiedniego przedstawienia motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę za przepisane mu przestępstwo;

- przepisu art. 442§3 k.p.k. polegające na nie zastosowaniu się przy ponownym rozpoznaniu sprawy do zaleceń i wytycznych Sądu Apelacyjnego w (...), zawartych w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r. (sygn. akt II AKa (...)), w zakresie w szczególności odpowiednio przeprowadzonego postępowania dowodowego, które zmierzać powinno do weryfikacji stawianego oskarżonemu zarzutu, weryfikacji przeprowadzonych w sprawie dowodów, które obciążały oskarżonego, odpowiedniej oceny dowodów i wyciągnięcia z nich właściwych wniosków, dokonania odpowiedniej wszechstronnej analizy materiału dowodowego, zgodnej z zasadą swobodnej oceny dowodów, a ponadto przedstawienia następnie odpowiednich motywów wydawanego orzeczenia, zgodnie z treścią przepisu art. 424§1 k.p.k.;

których rozważenie przez Sąd Apelacyjny w (...) skutkowałoby diametralnie odmiennym rozstrzygnięciem, a mianowicie uchYLENIEM wyroku Sądu Okręgowego w R. do ponownego rozpoznania, a następnie uniewinnieniem A. K..

3) nadto zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a mianowicie:

- I - przepisu art. 440 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zakresie utrzymania przez Sąd Apelacyjny w (...) w zaskarżonym wyroku, wyroku Sądu Okręgowego w R. , II Wydział Kamy z dnia 3 sierpnia 2017 r. (sygn. II K (...)), w sytuacji gdy

utrzymanie w mocy tego wyroku było rażąco niesprawiedliwe, z uwagi na rażące naruszenie przepisów postępowania;

II - przepisu art. 434§1 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k. poprzez wydanie wyroku z naruszeniem zasady reformationis in peius przy ponownym rozpoznaniu sprawy, w szczególności przy czynieniu niekorzystnym dla oskarżonego ustaleń faktycznych, wobec orzeczenia zapadłego wcześniej, wydanego przez Sąd Okręgowy w C. , przy czym w ramach rozpatrywanego czynu brak było apelacji oskarżyciela publicznego, złożonej na niekorzyść A. K. ;

III - przepisu art. 442§3 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny w (...) faktu nie zastosowania się przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Okręgowy w R. do wytycznych i zaleceń Sądu Apelacyjnego w (...), zawartych w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r.;

IV - przepisu art. 455a k.p.k. w zw. z art. 449a§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k. poprzez brak zwrócenia akt Sądowi I instancji celem uzupełnienia zaskarżonego wyroku w niezbędnym zakresie, a następnie doręczenia tak sporządzonego dodatkowego uzasadnienia obrońcy oskarżonego, celem uzupełnienia apelacji, co uniemożliwiło zarówno wykonywanie obrony w aspekcie formalnym, ale również kontrolę apelacyjną.

Wskazując na powyższe obrona wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w kasacji obrońcy skazanego A. K. są zasadne.

Sprawa niniejsza niewątpliwie należy do skomplikowanych z uwagi na swoje długoletnie prowadzenie i złożoność zarówno pod względem podmiotowym oraz przedmiotowym. Jednocześnie jednak sam zakres postawionych zarzutów, uwzględniając obecny etap postępowania przed Sądami obu instancji, wcale nie był szczególnie obszerny. Większość z nich dotyczyła działalności firmy K. . Kwestia ta obecnie została prawomocnie rozstrzygnięta i nie ma znaczenia dla postępowania kasacyjnego.

Niejako poza obszarem związanym z przestępnymi działaniami wskazanej wyżej firmy pozostaje zarzut postawiony skazanemu A. K.. W tej materii jednak

zgodzić się należy ze skarżącym, że uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w istocie pomija ustosunkowanie się do apelacji tego skazanego. Mamy tu tylko odniesienie do tego fragmentu apelacji A. K., w którym zarzucano Sądowi I instancji nie podjęcie działania z urzędu w zakresie uzupełnienia postępowania dowodowego. Tymczasem apelacja ma charakter znacznie szerszy, stawiając zarzuty w zakresie prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych i naruszenia prawa procesowego.

Istotą postępowania odwoławczego jest zawsze rozpoznanie postawionych w środkach zaskarżenia zarzutów. To właśnie te zarzuty stanowią przedmiot ocen sądu odwoławczego (dopiero w dalszej kolejności wchodzi w grę rozpoznanie sprawy poza granicami tych zarzutów, o ile ustawa na to pozwala). Sąd ten musi zatem przedstawić w sposób jasny i konkretny dlaczego nie podziela stanowiska skarżącego. Można do tego celu w jakimś stopniu posłużyć się odesłaniem do argumentacji Sądu I instancji, jednak tylko w takim zakresie, w jakim pozwoli to uniknąć zbędnych powtórzeń. Sednem zaś rozstrzygnięcia musi być tu przedstawienie własnej analizy dokonanej przez sąd rozpoznający apelację. Stwierdzenie zaś, że Sąd I instancji prawidłowo rozpoznał sprawę może być konkluzją tej analizy, nie zaś jej surogatem.

W niniejszej sprawie wprost należy stwierdzić, że większość zarzutów apelacyjnych postawionych w omawianej skardze bądź to nie została rozpoznana, bądź nie przedstawiono w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego żadnych rozważań wskazujących na to, iż takie rozpoznanie miało miejsce i dlaczego nie uznano zasadności argumentacji skarżącego.

Powyższe jednoznacznie przesądza o zasadności zarzutów wskazujących na naruszenia art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k.

Rola Sądu Odwoławczego było w tej przestrzeni tym donioślejsza, że w odniesieniu, zwłaszcza do skazanego A.K., uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego ma w dużej mierze charakter „beletrystyczny”, nie wskazujący w sposób konkretny dat i rodzaju działalności, którą miał w tym przedziale czasowym kierować skazany.

Zarzut postawiony w akcie oskarżenia dotyczy okresu od września 2000r. (zmodyfikowany przez Sąd Okręgowy na „od jesieni 2000r.”) do końca 2001r. Jak

wynika z uzasadnienia Sądu I instancji ustalenie czasu działania tego skazanego zostało poczynione przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków J. B. , R. B. , D. P. , P. K. , J. S. , K. K. czy T. W. . Obrona podniosła w tej kwestii szereg zarzutów wskazując, że wskazani świadkowie nie zawsze bezpośrednio stykali się ze skazanym, a także, że są wątpliwości co do tego, w jakim czasie owe zetknięcia następowały. Cześć bowiem spośród opisanych przez nich zdarzeń, takich jak nałożenie kar pieniężnych na T. W. i spotkanie w hotelu „M.” miały mieć miejsce w roku 2003, a nawet w 2004r.

Uzasadnienie Sądu Apelacyjnego nie zawiera jakiegokolwiek odniesienia do tej kwestii, a była ona kluczowa dla uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w C. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w (...).

Co do określenia okresu tej działalności w uzasadnieniu Sądu I instancji w istocie istnieje tylko jedno stwierdzenie na k. 44, że „... M. W. (A. K. uprzednio D. – dopisek SN) pomimo braku doświadczenia i charyzmy jaką cieszyli się jego ojciec i wuj, już od jesieni 2000r. zajął się kontynuacją działalności przestępczej P. ”. W tej sytuacji, powyższe należało skonfrontować z zarzutami obrony w tym zakresie i wskazać, czy są one zasadne, czy też nie i na czym ocena ta jest oparta.

Biorąc pod uwagę stosunkowo krótki czas objęty zarzutem postawionym A. K. w niniejszej sprawie, powyższa ocena ma fundamentalne znaczenie dla możliwości przypisania mu jego popełnienia.

Omawianego zarzutu nie można łączyć z czasem działania firmy K. , w którym to zakresie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w R. jest prawomocne, ponieważ ta działalność, aczkolwiek prowadzona przez tę samą grupę, dotyczyła okresu od sierpnia do grudnia 2000r. i nie wiązała się z zarzutem postawionym A. K. . Tak jak działania firm „E.” czy „R.”, co do których również zapadły już prawomocne rozstrzygnięcia, które miały mieć miejsce przed jesienią 2000r.

Natomiast przestępcze działania firmy „W.”, które miały mieć miejsce na przełomie sierpnia i września 2001r., a które też zostały już osądzone prawomocnie, czasowo, choć też w niewielkim zakresie, mogłyby wiązać się z zarzutem z niniejszej sprawy, jednak brak jakiegokolwiek rozwinięcia tej kwestii w zakresie powiązania jej z odpowiedzialnością A. K. z art. 258§2 k.k., zwłaszcza w kontekście zbrojnego charakteru grupy, którą miał kierować skazany.

W tym miejscu wskazać należy, że powodem uchylenia wyroku z dnia 12 lipca 2013r. Sądu Okręgowego w C. w sprawie II K (...) przez Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015r. w sprawie II AKa (...) było przyjęcie, że *„rozważania Sądu I instancji (...) zdają się być raczej analizą przypuszczeń i domysłów świadków koronnych, a nie faktów, jakie z tych dowodów wynikają”* (k. 45 uzasadnienia tego wyroku). Powyższe, wprost nakładało na Sąd ponownie rozpoznający sprawę, obowiązek dokonania precyzyjnych ustaleń w tym zakresie, zwłaszcza, iż wprost wskazano to w wytycznych udzielonych w trybie art. 442§3 k.p.k.

Z tego względu kasację obrońcy skazanego A. K. należało uznać za zasadną i zaskarżony wyrok w omawianym zakresie uchylić, a sprawę w tej części przekazać do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w (...) winien raz jeszcze rozpoznać wszystkie zarzuty postawione w środkach odwoławczych dotyczących A. K. i jeżeli będzie taka potrzeba sporządzić rzetelne uzasadnienie swojego orzeczenia odpowiadające wymogom wskazanym w art. 457§3 k.p.k.